

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΔΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχεια ἐξ τοῦ προηγουμένου)

πρίγκιψ Κιρκώφ, ὅσο συλλογιζόταν πὼς μποροῦσε νὰ εἶνε ἀλήθεια, ὅτι τοῦ διεκδικοῦσε τὴν ἀγάπη τῆς Ἑλένης ὁ Σάιμπεργκ, ἔφαγγε τίς γροθιές του μὲ λίσσα. Μά, ἔξαφνα, πῆρε τὸ πὺδ προσχαρο ἕως τοῦ κόσμου γιὰ νὰ λήη νὰ χωρετήσῃ τὴν κόμησσα Νερατόφ, ἡ ὁποία εἶχε κάνει ἐκεῖνη τὴ στιγμή μαζὶ μὲ τὸν σύζυγό της, τὴν εμφάνισί της στὸ σαλόνι. Εἶχαν φτάσει ἀργά κα' ὁ κόμης θέλησε νὰ δικαιολογηθῆ στὸν οἰκοδόμο.

— ὦ! τὸν διέκρινε ἐκεῖνος. Δὲν εἶνε καθόλου ἀργά, ἐφόσον ὁ Ρασπούτιν δὲν ἐφτασε ἀκόμα.

— Εἶν' ἀλήθεια λοιπὸν πὼς θὰ φθῆ αὐτὸς ὁ ὑπεράνθρωπος; ρώτησε ἡ κόμησσα Κιρκώφ. Σὰς ἀπελογοῦ, ὅτι θὰ ἦμιον ποὺ περιέργη νὰ τὸν ἰδοῦ... ἀπὸ μακριὰ μόνον. Σὰς βιατεύω, μὴ μὲ βιάτετε στὸ πλάι του στὸ τραπέζι, γιατί, καθὼς φαίνεται, φέρνεται ποὺ ἀσχημα στὶς κυρίες...

Καὶ χαμογέλασε μὲ χάρι, κυττάζοντας ὄλους τοὺς προσκαλεσμένους γύρω της μὲ ἀπ' τὰ ἐφᾶς—ἀ—μαῖνς της, γιατί ἦταν τρομερὰ μύση, ἂν καὶ εἶχε τὰ ὄρασιότερα μάτια τοῦ κόσμου.

Ἡ κόμησσα Νερατόφ—μυλήσαμε ἤδη γι' αὐτὴ ἐξ ἀφορμῆς τῆς Πρίσκας, τὴν ὁποία ἡ μεγάλη αὐτὴ κυρία εἶχε πάρει ὡς δασκάλα τὸν παῖδόν της καὶ πρὸς τὴν ὁποία εἶχε φερθεῖ τέλεια πάντοτε—ἦταν ἀλλοτε καταπληκτικὰ ἄφρατα, μὴ καὶ ἀκόμα ἡ ὀμορφιά της καὶ ἡ χάρι της διατηροῦσε ὅλη σχεδὸν τὴν ἀνθία της. Ἦταν ἐπίσης ἡ πὺδ εὐχάριστη γυναῖκα τῆς ἀριστοκρατίας τῆς Πετρούπολεως κα' εἶχε γίνει ἡ ἡγερία πολλῶν ἐσπουδαίων Ρώσων πολιτικῶν καὶ διανοουμένων.

Ὅλοι οἱ ἄνδρες ποὺ σύχναζαν στὸ σαλόνι της, τὴν εἶχαν ἐρωτευθεῖ κατὰ κυροῦς κα' εἶχαν διαμαρτυρηθεῖ μετὰξὺ τους τὴν εἰναικά της, μὰ ἐκεῖνη, χωρὶς νὰ δεχθῆ ποτὲ τὸν ἔρωτα κανενός, τοὺς εἶχε κάνει ὄλους φίλους της, ἐμμένοντάς τους, μαζὶ μὲ τὸν θαυμασμό, καὶ τὸ σεβασμό. Ἦταν ἐπίσης ὑπέροχη μητέρα καὶ τὸ περισσότερο μέρος τοῦ καιροῦ της τὸ περνοῦσε κοντὰ στὰ παιδιὰ της.

Ἀντιθέτως ὁ κόμης Νερατόφ, ὁ σύζυγός της, ἦταν ἕνας ἄνθρωπος μὲ τρομερὰ πάθη. Εἶχε στὶς ὄχθες τοῦ Νέβα ἕνα «επιτάει» γιὰ τίς προσωπικὲς διαμαρτυρίες του, ὅπου γινότουσαν σιανάδωλα, γιὰ τὰ ὁποία γελοῦσε ὅλη ἡ Πετρούπολις.

Ἐνῶ ὁ πρίγκιψ Κιρκώφ μιλῶσε μὲ τὴν κόμησσα, μὴ μεγάλη κίνηση παρατηρήθηκε ἔξωφρα μετὰξὺ τῶν προσκαλεσμένων.

Εἶχε φτάσει ὁ Ρασπούτιν. Ἀμέσως ἡ μεγάλη τετρακύλλη πόρτα τῆς τραπεζαρίας ἀνοίξε κα' οἱ προσκαλεσμένοι, σχηματίζοντας συνοδεία, ἄρχισαν νὰ μπαίνουν σ' αὐτή.

Ὁ Ρασπούτιν προχωροῦσε ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς θηλικεὺς ἀποστόλους του, ποὺ δὲν θὰ παραχωροῦσαν τὴ θέσι τους κοντὰ τους οὔτε στὸν ἴδιον Τσάρο. Ἦσαν ὄλες τους ντυμένους μὲ τὴ μεγάλη ἐκεῖνη πολυτέλεια καὶ τὴν ὑπερβολικὴ μεγαλοπρέπεια, ποὺ ἀντικαθιστοῦσε στὶς ἀριστοκρατίδες τῆς Πετρούπολεως τὴν ἀληθινὴ κομφορτία. Τὰ ἔμφρα μὲταξὺ τους, ποὺ τὰ στεφανώνον πολὺτιμα οἰκογενειακὰ διαδήματα, φανέροναν τὴν ἠμφιή τους καταγωγὴ, τὰ μάτια τους ἔλαμπαν γεμάτα ἀπὸ θεῖο φῶς καὶ τὰ βλέμματά τους ἀναζητοῦσαν τὰ βλέμματα τοῦ θεοῦ τους.

Ἡ πὺδ ἐπίσημος ἀπ' τίς «Καταθρόνες», ἀποκαλύπτει τὴ συνοδεία του. Ὅλοι οἱ προσκαλεσμένοι τίς ἤξεραν, διὸς κα' αὐτὲς τοὺς ἤξεραν ὄλους, μὰ ἐκεῖνες δὲν ἔβλεπαν παρὰ μόνον τὸν ἅγιον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος προχωροῦσε, βροντώνοντας στὸ πάτωμα τίς μποτές του, ποὺ τίς σκίαζε ἕνα ῥάσο ἀπὸ χτυπητὸ μετὰξί.

Ὁ Ρασπούτιν, ἀντιθέτως, κυττάζε τὰ πάντα μὲ τὰ μεγάλα του μάτια, ποὺ ὅταν ἤθελε, τὰ ἔκανε νὰ λάμπουν μὲ μὴ μυστικὴ φλόγα καὶ περιέφερε αὐτὴ τὴ φλόγα διόγυρά του γιὰ ν' ἀντιληφθῆ ἀκόμα μὴ φραγὰ τὴν τεραστία του δύναμι κα' ἐπιβολή.

Πραγματικὰ, ὄλον τὰ μέτωπα ἔσκυζαν στὸ πέραμά του. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες ὑποκλινόντουσαν, σάν νὰ περνοῦσαν τὰ Ἅγια Μυστήρια.

Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ πρίγκιψ—στρατηγὸς Ροσοτόφ ἔβλεπε πρῶτος τὸ ὄρασιὸ μαλλιαρὸ κεφάλι του πάνω ἀπ' τὸ στήθος του, ποὺ ἦταν γεμάτο παράσημα, ἐνῶ συγχρόνως βλαστημοῦσε μὲς ἀπ' τὰ

πικρὰ γένητα του σάν Κοζάκος.

Τὴν συνοδεία τὴν ἔβλεπε ἡ ὄραία καὶ νεαρὴ Νατάσσα Ἰβερσεγκίν, τῆς ὁποίας τὸ ἐκστατικὸ πρόσωπο προκάλεσε ψιθίφο καταπλήξεως. Μόλις πέρασε κα' αὐτὴ, ὄλοι οἱ προσκαλεσμένοι ἔτρεξαν πίσω, ὅπως τρέχει ὁ λαὸς στὶς λατρεῖες, ὅταν περνάει ὁ κληρὸς.

Ἡ οἰκοδέσποινα ὠδήγησε μὲ ὑποκλίσεις τὸν ἅγιον ἄνθρωπον στὴν τιμητικὴ θέσι, στὸ κέντρο τοῦ ἀπεραντοῦ τραπεζοῦ, κα' ἐπειδὴ ὁ ἅγιος ἄνθρωπος πενοῦσε, ἄρχισε νὰ τρώη ἀμέσως μὲ τὰ δάχτυλά του.

Ποτὲ δὲν θέλησε νὰ φάη διαφορετικὰ. Ἐννοιοθε μὴ μυστικὴ εὐχαρίστησι μὲ τὸ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν κτηνοδία του σ' ὄλη της τὴν ἔκτασι στους πὺδ λεπτοὺς ἀνθρώπους. Εἶχε ζητήσει ἀπὸ πρὶν νὰ ἔχη ὡς γείτονές του στὸ τραπέζι δύο ὄρασιες γυναῖκες, τίς ὁποῖες αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε ὑποδείξει. Ἡ πρώτη ἦταν ἡ Καρματισέφ, ποὺ ἤθελε νὰ τὴν ἐκδικηθῆ, κα' ἡ δευτέρη, ἡ Ἰδία ἡ κόρη τοῦ πρίγκιψος Κιρκώφ, Ἀγάθη, ποὺ ἤθελε ποὺ νὰ τὴ γνωρίσῃ.

Μὰ ἡ Καρματισέφ δὲν ἦταν καθόλου δυσανεκτικὴ γι' αὐτὸ, παρ' ὄλη τὴν ἀντιπάθειά της πρὸς τὸν Ρασπούτιν. Ὑπολόγησε σ' αὐτὸν γιὰ νὰ μιᾶσῃ τὸν ἀγαπημένον της ἀνεψιὸ Σέργιο στὴν ἀνατορικὴ φρουρά.

«Ὁ! ἀρήσω—συλλογιζόταν— αὐτὸ τὸ γουροῦνι ποὺ τρώει μὲ τὰ δάχτυλα, νὰ μὲ ταμπήσῃ στὸ γόνατο. Θὰ ξεσκίση βέβαια τὸ φρέμα μου, μὰ τί σημασία ἔχει αὐτό; Ἐτοῖ μόνον ὁ Σέργιός μου θὰ μπιτῆ στὴν ἀνατορικὴ φρουρά...»

Μὰ εἶχε πέσει ἔξω στους ὑπολογισμούς της, γιατί ὁ Ρασπούτιν, καθ' ὄλη τὴ διάρκεια τοῦ φαγητοῦ, δὲν εὐαρεστηθῆκε νὰ τῆς μιλήσῃ οὔτε μὴ φορὰ, οὔτε κἀν νὰ ρίξῃ ἕνα βλέμμα στὸ μεγάλο ντακαλέ της, πράγμα ποὺ τὸ ἔκανε συχνὰ μὲ τὸν πῦδ ἀρθεῖ κινισμὸ.

Ἡ Καρματισέφ ἔκρινε τὸ βράδι, δὲν ὑπῆρχε γιὰ τὸ Ρασπούτιν. Ὁ ἅγιος ἄνθρωπος δὲν ἐπρόσεχε παρὰ μόνον τὴν Ἀγάθη.

Ἡ Ἀγάθη εἶχε βρεῖ στὴν ἀρχὴ διασκεδαστικὸ τὸ ὅτι θὰ καθόταν πλάι στὸν προκρήτη, γιὰ τὸν ὁποῖο μιλῶσε ὄλος ὁ κόσμος. Ὑπέθετε πὼς θὰ φερόταν μαζὶ της μ' ὄλο τὸ σεβασμὸ ποὺ ταίριαζε στὴν κόρη τοῦ πρίγκιψος Κιρκώφ καὶ μνηστῆ τοῦ μεγάλου δουκὸς Ἰβάν. Μὰ αὐτὸ ἀνέμενε, ὅτι δὲν ἦταν καθόλου ἐνήμερη τῆς καταστάσεως.

Ὁ Γάλλος δημοσιογράφος καὶ συγγραφεὺς Κάρλος Ρίβε, στὶς «Ἀναμνήσεις του ἀπ' τὴ Ρωσία» διηγείται, ὅτι σ' ἕνα μεγάλο γεῦμα, ὁ Ρασπούτιν δὲν ἐδίστασε καθόλου ν' ἀγκαλιάσῃ, μὴ μὲς στὰ μάτια τῶν γονέων της, μὴ νεαρὰ ἀριστοκράτιδα, τὴν ὁποία παρέσυρε κατόπι σ' ἕνα διπλανὸ σαλόνι. Ὅταν, ἔπειτ' ἀπὸ λίγη ὄρα, ὁ κολόγερος ξαναπαρουσιάστηκε, ἡ μητέρα τῆς κόρης, σκυβοντας πρὸς τὸ αὐτὸ τοῦ Γάλλου δημοσιογράφου, τοῦ ψιθίρισε:

—Ὁ καιμένος ὁ ἅγιος πατήρ! Εἶνε σωστὸ νᾶχη κα' αὐτὸς τὸ μεριδιὸ του ἀπ' τίς ἐλίγιες ἀπολαύσεις.

Ἐτοῖ τώρα κα' ἡ πριγκίπισσα Κιρκώφ εἶχε ἀνεβῆ σποὺς οὐρανούς, βλέποντας τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ ἔδειχνε ὁ ἅγιος ἄνθρωπος γιὰ τὴν κόρη της. Ὁ πρίγκιψ Κιρκώφ πάλι ἔφραζε κάθε τόσο ἕνα βλέμμα, ἀρετὰ ἀνησυχῶ, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ρασπούτιν, μὰ ἡ ἀνησυχία του αὐτὴ δὲν ἀφείλετο στὶς τολημῆς κοινόντες ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ λήη ὁ μοναχὸς στὴν Ἀγάθη. Ἀσχημοῦσε γιὰ τὴ στάσι ποὺ θὰ κρατοῦσε ἐκεῖνη ἀπέναντί του. Ἐτρέμε μὲ τὴν ἰδέα μήπως ἡ κόρη του δὲν καταλάβει τὴ μεγάλη τιμὴ ποὺ τῆς γινόταν καὶ δικαιῶνι μὲ κανένα ἀπότομο λόγο ἢ μὲ καμμιὰ εἰσεσθῆ χειρονομία τίς χυδασιολογίες τοῦ συνομητροῦ της, ἡ ὁποῖες πραγματικὰ εἶχαν ἀρχίσει νὰ τὴν ἔξοργίζουν.

Ὅσο γιὰ τὸ θεῖο, τὸ γέρο στρατηγὸ καὶ πρίγκιψ Ροσοτόφ, αὐτὸς χαμογυροῦσαν στὴν καρέλα του κα' ἀναρωτιόταν πὼς εἶχε τὴν ἵππομῆνι νὰ παρακολουθῆ τὴν ἐπιβάνδην αὐτὴ κομποδία.

Ὁ Ἀλέξανδρος Ντᾶις πάλι, ὁ παιδικὸς φίλος τῆς Ἀγάθης, βλέποντας τὴν πλάι στὸ Ρασπούτιν, καταλάβαινε καλά, ὅτι τὰ πράγματα δὲν θ' ἀγοῦσαν νὰ λάρουν ἀσχημὸ τέλος. Ἦξερε, ὅτι ἡ φίλη του ἔβλεπε τὰ πράγματα ὄχι σάν Ρωσίδα, ἀλλὰ σάν πολιτισμένη εὐρωπαϊκά καὶ ὅτι γογγύρα θὰ θύμωνε.

Πραγματικὰ, ἡ Ἀγάθη, ἀφοῦ ἔφραξε ἕνα ἰσχυρικὸ βλέμμα στους γονεῖς της, κυττάζε τώρα τὸν νεαρὸ Ἀλέξανδρο μὲ τὴν ἀπειλαστικὴ ἔμφρασι τῶν ἀνθρώπων ποὺ ζητᾶνε βοήθεια.

Εἶχε ὄμως ἄδικο νὰ ὑπολογίξῃ σ' αὐτὸν, γιατί ἔλειπε ἀπὸ τὸν Ντᾶις ἡ ψυχικὴ δύναμις ποὺ χρειαζόταν γιὰ νὰ ἐπέμψῃ.

Ἐξαφνα, ὁ Ρασπούτιν ἔσκυψε πάνω ἀπ' τὸ λαμὸ τῆς Ἀγάθης

Ὁ Ρασπούτιν.

ΠΛΑΤΩ

ἀντ

6

κι' άρχισε να της ψευδοίη φιλογερά λόγια. "Ως τη στιγμή εκείνη, της είχε διηγηθεί διάφορα ανέκδοτα άπ' τη Γραφή, προσηραμένα να την κάνουν να καταλάβη, ότι από καταβολής κόσμου, σόθησαν και δοξάστησαν μονάχα ή γυναίκες εκείνες που δέν έδιστασαν ν' άνασούν την πνοή του Θεού από τή χείλη των προφητών του. Τά σχετικά παραδείγματα ήσαν τόσο καλά διαλεγμένα και τ' ανέπτυσε ο Ρασπούτιν με τέτοιες λεπτομέρειες, ώστε ή νέα κόρη, ή οποία στην άρχή γελοία, δέν άργησε νά γίνη κατακόκκινη.

Κατόπιν περιέφερε γύρω της με άγνοία τή ξητελλωμένα βλέμματα της, με κανέναν δέν απάντησε στην άφρονη αυτή πρόσκλησή της. Είδε όλα τή κεφάλια νά γυρίζουν άλλοι και κατάλαβε, άλλωμονο, ότι όλοι, όλοι ήσαν με τή μένος του κι' ότι αν άφρισε τήν όργή της νά ξεσπάση, κανείς, ούτε οι ίδιοι οι γονείς της, δέν θά τήν συγχωρούσαν ποτέ για τή σπάνδαλο που θά δημουργούσε.

"Ένωσασθε τόν έαυτό της έγχαταλειμμένο, σάν νά βρισκόταν έντελώς μόνη της με τή Ρασπούτιν.

"Έξαφνα, ό καλύτερος, σάβοντας ακόμα περισσότερο από πάνω της, άγγίζοντας σχεδόν με τή χείλη του τή σάρκα της, της είπα :

— Μονάχα με μένα μπορεί νά σωθή κανείς ! "Οτι προέρχεται από μένα, είνε φώς που έξαγνίζει τή άμαρτήματα του άλλου. Μονάχα όποιος άμαρτήσκει μαζί μου, θά μπορεί νά σωθή.

"Η Αγάθη δέν μπόρεσε νά κρατηθή πελά. Σικώθηκε απότομα κι' έτρεξε έξω από σ' ένα διαπλάνο σαλόνι.

"Αμέσως ο Ρασπούτιν σηκώθηκε κι' αυτός, έφριξε μετά πατάγου την καρτέλα του κι' έτρεξε πίσω της στο σαλόνι.

Συγχρόνως, ή πριγκίπισσα Κιρκώφ σηκώθηκε κι' αυτή κι' έξαφρατίστηκε άπ' τήν τραπέζια, έννο ή Νάσινα 'Ιβερσσεργάν σαριάζονταν στο πάρετό λατόβητη. Τήν έξωγυλαν έξω και τή γέμια έξακολούθησε, σάν νά μήν είχε σημαίει τίποτε.

"Έπειτ' από άρκετή ώρα, όταν οι προσκεκλημένοι σηκωνόντουσαν πελά άπ' τή τραπέζια, ή πριγκίπισσα Κιρκώφ ξεαναγύρσε, για νά δεχθή τή συγχαρητήρια τους και τή χειροφιλήμά τους.

Προσπαθούσε νά φανή γαλήνια και χαμογελαστή, με δέν δυσκολία συγκατούσε με ζοστή άγκαλιέστησι.

Οι προσκεκλημένοι πέρασαν κατόπιν στα διαπλάνα σαλόνια για νά ποιήν τόν καφέ τους και νά παίξουν χαρτιά. Αύτοι που πήγαν στο σαλόνι, όπου είχαν μπει προηγουμένως ο Ρασπούτιν κι' ή Αγάθη, δέν μπόρεσαν ν' ανακαλύθουν κανένα ίχνος του περάματός τους, έκτός από με άναποδογυρεμένη καρτέλα.

"Ο 'Αλέξανδρος Νίαιτς, ό οποίος είχε βρεθεί τότε σέ βαθιά μελαγχολία, βρήκε με πρόφασι για ν' άποσυρθή νορίς άπ' τή συζήτηση. Τήν στιγμή όμως που οι κακεές τόν βοηθούσαν στο διάδρομο νά φορέση τή μανδύη του και νά ζωστή τή σταθί του, είδε με πόρτα ν' άνοιξη με πάταγο κι' έξαφνα ή Αγάθη παρουσιάστηκε μπροστά του. "Ήταν ξεκαλλωμένη, με τή μάτια της γεμάτα δάκρυα, με τή φωνή της σέ κακή χάλια και ριχνσε έπάνου του, φωνάζοντας :

— Σώστε με ! Σώστε με άπ' τή κήνη !...

"Ο Νίαιτς τραύλιος μερικά λόγια, γλώμισσε και φάνηκε τόσο δυστακτικός, ώστε ή φτωχή νέα, καταλαβαίνοντας ότι δέν μπορούσε νά ύπολογίση στη βοήθειά του, τόν παραμέρισε, βγάζοντας με κραυγή πρέλιας κι' έξακολούθησε τή δρόμο της.

Τρέχοντας πάντα, βρέθηκε σέ λίγο σ' ένα διάδρομο, σχεδόν μέσα στην άγκαλιά του θείου της στρατηγού Ρασπούτν, ό οποίος έφραγε έπίσης, ντροπισμένος κι' αυτός, και βλαστημιώντας μέσα στη γενειάδα του.

— Τί είνε, παιδί μου ; τί ρώτησε. Τί είνε, παιδί μου ;
— "Ω !... θείε μου, θείε μου !... Σώσατέ με !...

Μά αυτός τήν άπομάκρυνε, λέγοντας πως ήταν πολύ βιαστικός, γιατί δέν μπορούσε νά χάση τήν τράινο του για τή Τσαρκόβογιε Σέλο.

Τότε, ή δυστυχισμένη νέα, βλέποντας πως τήν έγχατέλειταν όλοι, έτρεξε και κατέφυγε μέσα στα δωμάτια της ύπηρεσίας, όπου είχε τήν εδνιχία νά βοή τή γρηά παραμάνα της, ή οποία τήν είχε γαλοχηρήσει μικρούλα και ή οποία τήν άγαπούσε περισσότερο κι' από τή ίδια της τή παιδιά.

— Παραμάνα ! Παραμάνα ! φώναξε.

Και πέφτοντας στην άγκαλιά της, όπως έκανε όταν ήταν μικρούλα και τή φροβίζον με φαντάσματα, ξεόπισσε σέ λυγμούς.

(Ακολουθεί)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

— "Η 'Αμερικανίδες καλλιτέχνιδες, καθώς και ό γυναικόκοσμος τής άριστοκρατίας, εισήγαγαν τελευταία με έξοφρηνική μόδα : Νά κυκλοφορούν... ζωγραφισμένες !

— "Έτσι βλέπει κανείς τή φημισμένη καλλιτέχνα Καίτιλν Καίτλ νάχη ζωγραφισμένα γύρω στο λαϊκό της, αντί περιδεραιόν, άλλοτε ποικιλόχρωμα άνθη κι' άλλοτε ένα φρέδι !

— "Άλλες πάλι ζωγραφίζουν στους ώμους των πεταλούδες ή διάφορα πουλιά και στα μάγουλά τους ψαράκια !

— Τώρα μάλιστα τή καλοκαιρι που ή άριστοκρατίδες 'Αμερικανίδες άρέσκονται νά γυρίζουν έξω ξεκαλλωμένες, βλέπει κανείς στίς κήμεις των λογής—λογής ζωγραφίες !

— Οι περισσότεροι νέοι, οι όποιοι περιφέρονται ανά τήν ύψηλιον και επιδεικνύονται στα ίπποδρόμια και τή λαϊκά δημόσια θεάματα, προέρχονται από τήν έπαρχια Μπόρσοβ τής Ούγγαρίας, ή όποια θεωρείται ως χώρα τών νέων.

— "Ο Λονδρέζος δάκτωρ σέρ Ουίλλιαμ Κλέρκ, ύστερα από πολυτείς παρατηρήσεις του, σχετικά με τήν έπίδραση των τροφών έπι τού χαρακτήρος του άνθρώπου, κατέληξε στα έξης συμπεράσματα :

— "Ένας άνθρωπος που έτρέφεται έπι μήνας άπολειστικώς με βοδινό κρέας, έγινε ένεργητικώς, θαρραλέος, τολημής.

— "Άλλος που έτρωγε κρέας πρόβειο, κατάνησε μελαγχολικός.

— Τό χοιρινό κρέας προδιαθέτα τόν άνθρώπου συντελεί, ώστε νά χάνη ό άνθρωπος κάθε πρωτοβουλία ενεργείας και κάθε θέληση πρὸς δράσην.

— Τό γάλα και τή αυγά καθιστούν τόν άνθρωπο φιλήδονο, μαλθακόν και δειλόν στους κινήτους.

— Τό φρέσκο βούτυρο και τή κρέας τού άρνιού και των πουλερικών τονώνουν τή νευρικό σύστημα. "Η κατάρχησι των όμως καθιστά τόν άνθρωπο ενέξαπτο και φρεσκόνδινο.

— Τό κρέας τού λαγού και τής ελάφου κάνει τόν άνθρωπο ν' αγαπά τή σπόρ.

— "Η πατάτες και τή δαρκια έν γένει έπαφέναν όνηνην, ή δέ μουστάδα διατηρεί ζοηροσύνη τή μνήμη μέχρι βαθιτάτου γήρατος.

— Οι άνθρωποι που εργάζονται διανοητικώς πρέπει νά τρώγουν ψάκια, χοιρινά και άφθονα μήλα.

— Οι Άνναμίτα όσας θέλουν ν' αὐτοκτονήσουν, έχουν ένα δικό τους, έντελώς πρωτότυπο τρόπο : Κόβουν τή γλώσσα τους με τή δόντια τους !

— Βάζουν δηλαδή τή γλώσσα τους άνάμεσα στα δόντια τους κι' έπειτα χτυπούν με δυνατή γροθιά κάτω άπ' τή σάγωνα τους ! "Έτσι ό θάνατος έτρέχεται κατόπιν από άκατάσχετη αίμορραγία !

— Μιά 'Αγγλο—'Αμερικανική 'Εταιρεία υπέβαλε πρὸ ήμερῶν προτάσεις στην 'Ισπανική κυβέρνηση, για ν' αναλάβη τήν κατασκευή ενός τούννελ υπό τόν 'Ισθμόν τού Γιβραλτάρ.

— Σκοπός τής κατασκευής τού τούννελ αυτού είνε νά ένωθη ή Εύρώπη με τήν 'Αφρικήν.

— Τό τούννελ αυτό τού Γιβραλτάρ, τὸ όποιο θάνα τὸ μεγαλύτερο τού κόσμου, θ' άρχιξη από τὸ άερωτήριο Γοναδαλμέσι τής 'Ισπανίας και θά καταλήγη στο άερωτήριο Σιρὸς τού Μαρόκου.

— Για νά συντελεσθή τὸ τεράστιο αυτό έργο, θά χρειαστούν όκτώ έτη και δαπάνη 3.000.000.000 Ισπανικών πεσοτών.

— "Έγιναν πρὸ μηνός στην Φραγκφούρτη τή περάματα ενός νέου συστήματος αὐτοκινήτου, τὸ μωτέρ τού όποιου κινείται διά τής καύσεως πυριτίδος.

— "Η νέα αυτή εφεύρεσις επιτρέπει στο αὐτοκίνητο ν' αναπτίξη ταχύτητα 400 χιλιομέτρων τήν ώρα !

— Στο Ζωολογικό Κήπο Λονδίνου βρίσκειτα με ά θαλασσία σαύρα, συληφθεϊσα σ' ένα από τή νησιά τού Γκαλατάγος και ή όποια θεωρείται ως τὸ ισχυρότερο ζωο τού κόσμου.

— "Η σάρκα αυτή μπορεί νά σφρη με τήν σούρα της βάρος 3.000 κιλών μέχρι άποστάσεως πέντε χιλιομέτρων.

— "Ένας 'Αγγλος μετεωρολόγος ύποστηρίζει σέ με στατιστική του, ότι ή μεγαλύτερη σταγόνα βροχής έχει διάμετρο τεσσάρων χιλιοστών και ή μικρότερα δέν άφνε κάτω τού εφασοτού τού χιλιοστού.

— "Επίσης έξηγγελι ότι ή σπαγγόνες τής βροχής είνε μεγαλύτερες τήν άνοιξη παρά τόν χειμώνα.

